

Hod Boží velikonoční

Lk24,1-12

31.3.2024

Pozdrav:

Kristus byl vzkříšen!
Opravdu byl vzkříšen!

Introit:

Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní.
Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima.
Tentož jest den, kterýž učinil Hospodin,
a protož radujme se a veselme se v něm.

Píseň: 546

Čtení: Iz25,1-9

Píseň: 535, 540

Kázání: Lk24,1-12

Od úterý do pátku jsme společně četli o posledních chvílích Ježíše z Nazaretu. Nebylo to vůbec pěkné čtení. Plést pomlázky, barvit vajíčka, vystřihovat zajíčky zaměstná ruce, ale co mysl? Opravdu utrpení má nějaký smysl? K čemu je to dobré? K čemu jsou nemoci, smrt, bolest?

Nakonec i voják, který poprav na kříži viděl již pěknou řádku, musel vyznat: Ježíše z Nazaretu odsoudili neprávem, protože je spravedlivý člověk. Tak tohle dokáže člověk, znělo nám v uších, když jsme odcházeli z kostela a v dále ještě zněly rány hřebů.

A co na to Bůh? Co Bůh na lidská trápení, smrt, bolest, nemoc?

A nastalo sobotní ráno. Ticho nejen z toho, že lidé odjeli z města do přírody. Ticho, které je vždy, když se člověk bojí, jestli na jeho vinu náhodou nepřijdou.

Zástupy už nechodí jako dřív, aby se bily v prsa. Ani církve, tak jako ženy, nestojí v němém úžasu. Všechno již známe a víme.

Je neděle a my hledáme slova, kterými bychom nejen naplnili prostor, ale která by se stala slovy útěchy. Potěší nás vůbec ještě něco?

A přeci se někdo vzpamatoval. Ženy spěchající k hrobu. Možná se chtějí přesvědčit, jestli to nebyl děsivý sen, to s tou vinou, smrtí, davem a zástupem. I někteří z nás se dnes vzpamatovali a vyšli nikoli časně z jitra, ale ráno, spěchají, aby se jim znova dostala útěcha, ujištění a povzbuzení do dalších dnů. Přeci nemůžeme s hrůzou páteční noci zůstat sami!

Co jsme našli dnes my, když jsme přišli? Ženy vidí odvalený kámen. Nad jejich síly bylo odvalit tento kámen. Nad naše síly je odvalit zármutek, smrt, zoufalství, nenávisť, zlobu, závist i ješitnost. A přesto v nedělní ráno je vše toto odvaleno. Hrob zůstal, není zbořen, zazděn, nově vybílen. Hrob zůstal. To, co nezůstalo, je ta nemožnost vstoupit do hrobu a opět z něho vyjít.

Ženy se odvážily. Ženy hledaly důkaz smrti. Ženy hledaly tělo jako důkaz zániku, rozkladu, důkaz konečnosti a ohraničenosti. Jediné, jak jej zachovat, je pomazat balzámem. Ale jak tělo pomazat, když tělo není? A kdo by nad tím vším nestál bezradně jako ženy, když důkaz je ten tam? A nezbylo, co bychom mohli uchovat.

Spolu s ženami jsme bezradní nad tím, jak povědět, co je v hrobě. Spolu s ženami jsme bezradní, když lidé chtějí důkaz svého vzkříšení. Spolu s ženami je církev bezradná, když má mluvit o vzkříšení, zmrtvýchvstání, o přemožení moci zla, o zahnání temnot, když celé dějiny lidé umírají nejen přirozenou smrtí, ale i na bojištích, v nemocnicích.

A jak tak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. Zachvátil je strach a sklonily se tváře k zemi. Ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen!“

Nejsme na tu zprávu o vzkříšení sami. Jsou tu ti andělé, kteří bez bázně a hany prostě řeknou: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen! Jako by říkali: nehleďte v tom čáry, kouzla. Nehleďte ve smrti to, co tam není. Mrtví zůstanou mrtví, pokud nebyl vzkříšen Ježíš Kristus. To Bůh se k němu přiznal. To Bůh se solidarizoval s jeho utrpením, to Bůh proměnil jeho bezmoc v moc. To Bůh uzdravil jeho rozbolavělé tělo, podléhající zániku.

Jsme zděšení. Chtěli bychom důkaz toho, co jsme přečetli. Chtěli bychom na vlastní oči vidět. Chtěli bychom si jako Tomáš sáhnout na vzkříšeného. Chtěli bychom...

Není zde – to je důkaz. *Není zde* – to je odpověď. *Není zde* – a ženy zahanbeně skloní tváře k zemi.

Rozběhneme se dnes i my jako ženy a budeme vypravovat o prázdném hrobu, i když se to bude zdát všem okolo jako blábol, bláznovství a marné řeči?

Rozběhneme se z hrobu, abychom všem pověděli, že naší potěchou v utrpení, nemocech, všem, co na nás padá, je ten živý, který byl vzkříšen?

Rozběhneme se z hrobu a od hrobu, abychom pověděli, že Bůh v lidech má zalíbení?

Pane, ty vzkříšený a vítězný, prosíme, otevři nám srdce, které by přijalo tajemství tvého vzkříšení.

Amen.

Píseň: 549

Večeře Páně